

Фермер – людина діла

До редакції Петро Кузьмович завітав, щоб привітати з 18-річчям старшого внука В'ячеслава. Поки сканували фотографію, записували текст, розговорилися. Мова зайшла про неймовірну цьогорічну спеку, про ту шкоду, якої вона завдає тим, хто займається землеробством. Наш відвідувач час від часу прикладав долоню до помітного почервоніння над ліктем.
- Бджола вжалила, – пояснив, перехопивши мій погляд.
- То ви пасічник? – поцікавилась.

Виявилось, що пасіка не пасіка, а так, 15 вуликів, є у сина Петра Кузьмовича, а син його і є тим добре відомим у районі фермером Юрієм Прокопчуком, який успішно справляється з господарством «Липники». Зараз у підпорядкуванні Юрія – 400 гектарів землі, три трактори з причепами, комбайн «Джингър», весь необхідний інвентар. А починав, звісно, з малого. Був молодим і відчайдушним, тому й пірнув у нову справу, як у глибоку воду, покладаючись на власні сили, завзяття та удачу.

Власне, Юрій і тепер не в літах, ще й сорока не має, але господар уже вмілий і досвідчений. Хто працює на землі, той знає: вона щедро віддає лише тоді, коли віддаєш їй не тільки силу, енергію, вміння, а й щирі любов, коли солоний піт важкої щоденної праці не роз'їдає душу, а наповнює її благодаттю вечірньої втоми.

Робочий день фермера Юрія Прокопчука триває довго. Перші сонячні промені, як правило, застають його як не за домашніми клопота-

ми, то в полі за кермом трактора чи з косою в руках. Худобу сім'я тримає виключно для власних потреб, але і вона потребує дбайливого догляду. На продаж вирощують овес, пшеницю, жито, гречку, картоплю. І як же тут будеш спокійним, коли бачиш, як все це потерпає від тривалої спеки? Правда, жнива видалися золотими, але ж як бути з осінньою посівною без дощу?

Батьки пана Юрія всіляко намагаються допомагати синові, Петро Кузьмович, як ви уже знаєте, взяв під свою опіку пасіку, а Євгенія Іванівна бере на себе частинку невідстичних клопотів. А в Іванни їх ви-

стачає, особливо ранковою порою, бо і худобу слід запарати, і їсти приготувати на шістьох, і на роботу бігти – Іванна за професією медсестра. Чому на шістьох? А тому, що у Прокопчуків четверо помічників підрастає: сини Арсен і Євген та доньки Яна і Христина. Помічниками я їх назвала не для красного слівця – батьки дбають, щоб діти змалку привчалися до роботи на землі.

Знаходять Прокопчуки час і для відпочинку. Мають легковик і в неділю, свята нерідко вирушають до лісу на тихе полювання. Правда, нинішнє літо не грибне, але чорниці та ожиною порадувало.

Фермерство – справа нелегка. Тим паче, що держава не надто опікується тими, хто тримає її на своїх плечах. Отож проблем у Юрія Петровича вистачає, але він не любить нарікати на труднощі і вважає – раз впрягся у віз – тягни, якою складною ситуація не була б, роби все, що можеш, аби поліпшити її хоча б для своєї сім'ї, бо від того, що чимраз голосніше стогнатимеш та нарікати-меш на владу, манна каша з неба не впаде. От я й подумала: щасливі батьки, які мають такого сина і ще більше щасливі діти, у яких такий батько.

Надія ЯРМОЛЮК.

НА ФОТО: Юрій ПРОКОПЧУК з дружиною, сестрою, матюю і сином Євгеном; Петро Кузьмович ПРОКОПЧУК біля синових вуликів.